

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Missa mirabiliter SS. Eucharistia morituris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

blandis, iuxta se, sedere precepit, uno verò brachio collum eius stringens, & manu alterà ciliellum suum clam extrahens, gutturi eius infixit & occidit. Qui cum planctu & dolore multorum elatus, toti prouincia incussit horrorem. Sed & Erkenbaldo additus est dolor dolori, adeò ut, inualefcente infirmitate, pro Episcopo mitteret, peteus sacrum sibi corpus deferri. Qui, cum venisset ille, cum multis lacrymis & contritione cordis, omnia peccata sua confessus est, tacitè tamen inuenis interfectione. Super quo Episcopus iratus, respondit; *Quare subiticetis parricidium, quod in cognatum vestrum commisistis? Dicente illo, fuitne hoc peccatum? subiecit Episcopus; Etiam crudele nimis. Et ille; Ego neq; peccatum iudico, neq; à Deo mihi remitti deosco. Respondente Episcopo; Ego vobis Christi corpus non tradam, nisi parricidium idem constremini. Subiunxit vir nobilis; Sciatis, Domine, me illum non occidisse, ex aliquo rancore, siue motu iræ, sed solummodo ex Dei timore, & elogi, iustitia. Nunquam aliquis filium sororis plus diligere potuit, quàm ego illum dilexi. Si mihi corpus Domini mei negaueritis, ego illi corpus & animam meam committo. Hæc autem dixit, & egit propter exemplum, ne iustitia derogare videretur. Vix enim Pontifex limen domus egressus fuerat, & ecce agrotus eum reuocauit, dicens, Reuertimini, Domine Episcope, reuertimini; videte, si in pyxide habeatis corpus Christi. Quod cum fecisset, nec in ea reperisset, subiunxit ille; Ecce, quem mihi negastis, ipse mihi se non negauit: apparuitq; hostia in ore eius, & impletum est in eo, quod per Sapientiam dictum est; Diligite iustitiam, qui iudicatis terram. Sentite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis, querite illum: apparet autem eis, qui fidem habent in illum. Episcopus autem pauens tantum miraculum ubiq; diuulgauit, per quem etiam quibusdam Abbatibus ordinis vestri innotuit, qui anno præterito illud in capitulo generali recitauerunt, cunctis Dominum glorificantibus, qui facit mirabilia magna solus. Hæc Casarius. Multi repentina morte, vel domi, vel in campis, sublatis hoc sacro viatico non destituerentur, nisi iustitiam ipsi prius, destituerent. Iustos diuina iustitia non deserit.*

Sap. 1.

III.
Niceph. l. 13.
hist. Eccl. l.
c. 37. & Sur.
27. Iannarij.

Aliquando autem ipse venit, in Eucharistia, Christus, & mansionem facit apud eum, qui illum diligit; aliquando per Diuos aliosq; dapiferos, vult sacrum hunc hominibus cibum apportari. De Ioanne Chrystomo Nicephorus aliique memorant, ei in exilium misso, longique itineris fatigatione labefactato ac morti proximo, noctu, oranti, Petrum & Ioannem Apostolos, qui vitæ eius

eius duces fuerant, astitisse, & perquam amicè cum eo collocutos, primùm victoriam aduersus dæmones; tū migrationem ad Deum; postea, quæ eum exceptura esset bonorum perceptio, lætantissimè annunciauisse. His, cum ingenti lætitia, significatis, cœlesti & ineffabili corporis Christi esca eum pauerunt: ex quo tempore postea nihil cibi sumpsit. Dicta hæc ab eis sunt, quibus ille ea secum versantibus concredidit. Exulauit igitur à sua Ecclesia Chrysofomus, non exulauit à Deo. Non habuit sacerdotem in terris, de cuius manibus sumeret panem Angelorum, sed habuit Pontificem Petrum, habuit Ioannem Euangelistam. Quemadmodum & B. noster Stanislaus Koska habuit Angelos, S. Barbara patrocinante, ac sacram synaxin impetrante, in cuius vita legerat, quòd, qui se illi deuotum commendaret, sine sacra Eucharistia non esset, ex hac vita migraturus. Hunc ad modum, vel in solitudine, Maria Ægyptiaca procul venientem eremitam habuit, à quo, corpus Christi Domini sumtura, postulauit, dici Symbolum Apostolicum, & Dominicam inchoari orationem, qua finita, cœli Dominum suscepit, & extensis ad astra manibus, cum multo fletu ingemiscens clamauit: *Nunc dimittis, Domine, ancillam tuam, secundum verbum tuum, in pace: Quia viderunt oculi mei salutare tuum.* Quis desperet de cibo corporali, si Christus oues suas, sua carne, sic iudicat pascendas? Qui etiam Luciam virginem Syracusanam, gladio in guttur infixio tam diu seruauit viuam, donec à veniente sacerdote sacrâ communionem reficeretur. Cui similem de milite historiam, immò mirabiliorem, refert fide dignus author Cæsarius. Nam tertio die suspensus, sub Friderico Imperatore, in patibulo vixit, ob SS. Trinitatem, & quina Christi vulnera quotidie culta, vt, in fine vitæ, viatico cœlesti non careret. Igitur depositus è furca à sacerdote accepit, quòd petiuit, peccatorum scilicet absolutionem, & corporis Christi cõmunionem: qua accepta, mox exspirauit. ad eum profectus, sine quo comite, noluit ex hac vita migrare. O si quotidie mortis memores, quotidie diuinū hoc viaticū à Deo peteremus! quàm paratus est ille ad se dandum? Solliciti sumus de præstante medico, qui, illo tempore dolorem leniat, & si morbum pellere nō potest, mortē saltem differat, & animæ medicum, archiatrum Christum, non inuocamus quotidie? At medici tum conclamatos plerumque deserunt, Christo non deserente, ni prius illum ipsi deseramus. Magnum quiddam & desiderijs no-

Q3

stris

Franciscus
Saccin. in
vita eius.

Sur. 9 April.
ex Paulo
Diacono.
Martyrolog.
Adon. Ar-
chiep. Tre-
uir. 13. De-
cemb.
Cæsar. lib. 9.
c. 49.

stris valde dignum debet esse Eucharistia, sine qua hominum Redemptor sibi amicissimos non vult à vita decedere.

I V.
S. Bonavent.
in vita S.
Francisci c.
3. de miraculis.

Scribit D. Bonaventura, Ciuem Caietanum Bartholomæum nomine, dum in S. Francisci templo construendo laboraret, ruina trabis percussus morti proximum, idem viaticum postulauisse, sed, cum monachus, antè decessurum existimaret, quàm tantâ loci distantia, afferi sacra Eucharistia posset, prolatis opportunè B. Augustini verbis, animam agenti dixit: *Crede, & manducasti.* Ille igitur, quem ore sumere Christum non potuit, corde flagrantissimo desiderauit. Vide mihi, mi Lector, quàm prompta manu adsit Deus, cum deest auxilium humanum. Nam D. Franciscus, cum vndecim fratribus, se illi stitit, atque adpectoratum strictissimis brachijs gestans agniculum, ad lectum eius accessit; & proprio agrum nomine compellans: *Hic est Agnus,* inquit, *quem tibi dari petebas, quem & propter bonum desiderium suscepisti: cuius etiam virtute consequeris vtriusq; hominis sospitatem.* Cum dicto, manû per vulnera ducebat, eumque iubebat exemplo sanum ad captum opus redire. Patuit hinc, vnde desperatis speranda sit medicina; & quid agendum sit, confiteri, aut communicare non valentibus. Optent animo, amorèque Dei (quem tam bonum Conditozem, Redemptorem, Patrem offenderunt,) peccata confiteri: desiderent, votòque cupiant secum iungi Christi corpus, quod reipsa non possunt adipisci. *Quæ spiritalis est communio,* à Sanctis quotidie frequentata; & verò etiam maximis prodigijs vsurpata, non solùm, cum mors instaret, sed tota etiam reliqua vita. Cuius rei docendæ magisque, inter homines, promouendæ caussa, non pigebit, complura eiusmodi exempla, salutaribus documentis interspersis, commemorare. Ars est saluberrima; sanctissima praxis.

V.
Thom. Boz.
ius lib. 15.
de Signis Ec.
cles. c. 4. ex
Bernardin.
Iustin. in vi.
ta eius, c. 8.
apud Sur. 8.
Ian.

De Laurentio Iustiniano Venetiarum Patriarcha, qui vixit Eugenio IV. sedente, hæc leguntur. *Sacra virgo quedam erat magna sanctitatis; hæc, per multos annos, abstinentia, vigilijs, orationibus steterat ante Dominum: Accidit autem, vt solennitate corporis Christi, neq; sorores alia, neq; ipsa communicare diuinis mysterijs possent, & cum agrè ferrent, & illa imprimis sanctissima mulier, oratum Laurentium mittunt, quia prope esset monasterium, vt, si gratiam communicandi, eo die, habere non possent, ipse saltem dignaretur, dum celebraret, pro ancillis suis orare: promittit Laurentius, dum autem celebra-*